

Olla oma itsensä

Pekka Ervastin esitelmä 9/5 1915

Sanoimme heti tämän luentosarjan alussa, että ihmisen ainoa onni ja autuus, hänen ainoa sielullinen ja henkinen pelastuksensa on siinä, että hän on oma itsensä, on oma itsensä, että hän osaa olla oma itsensä. Koko tuo pitkälinen ja vaikea kysymys ihmissielun pelastuksesta, josta kaikki uskonnot puhuvat, itse se kysymys sisältyy tähän kysymykseen ihmisen itsenäisyydestä. Sillä ihmisen pelastus, hänen ikuinen autuutensa ei voi olla muualla kuin siinä, että hän on oma tosi itse.

Kun sitten kysyimme, mitä on olla oma itse, huomasimme, että ehkä yleensä voi sanoa ihmisistä, että eivät he tiedä, mitä on olla oma itse, että eivät he osaa sitä olla. Mutta samalla huomasimme, että jos ihmisistä yleensä voisi lausua tämän arvostelun, on kuitenkin aina ollut ihmisiä, joidenka sisäisin, vastustamaton halu on olla oma itsensä, ihmisiä, jotka eivät voi saada mitään rauhaa omalta sielultaan, ennenkuin ovat löytäneet, mikä on heidän elämäntehtävä. Huomasimme, että nämä ihmiset, nämä ihmissielut ovat noita niinkutsuttuja lahjakkaita ihmisiä, noita taiteilijasieluja, noita runoilijoita, noita neroja, joita aina silloin tällöin ihmiskunnassa esiintyy joka aikana itse asiassa montakin. Me tutkimme tämmöistä sielun pyrkimystä vapautteen ja itsenäisyyteen Henrik Ibsenin Peer Gyntissä. Me tutkimme sitten tämmöisen nerokkaan ihmisen sielun elämää, hänen sisällistä vapauttaan ja hänen altistumistaan kohtalon lakien alle Shakespearen Hamletissa. Ja kun me teimme näitä tutkimuksia, kun me tällä tavalla koetimme ymmärtää, millä

tavalla lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset ovat oma itsensä, mitenkä he menettelevät voidakseen olla oma itsensä, mitenkä itsenäisyys heissä ilmenee, silloin varsinkin, jos meitä olisi ollut kuulemassa ihmiskunnan suuri paljous, olisi moni voinut kysyä: jos nyt ainoastaan lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset saattavat todellisesti olla oma itsensä, jos ainoastaan nerokas ihminen pääsee selville siitä, mitä ihmisen varsinainen itsenäisyys on, jos inhimillinen itsenäisyys on ominaista ainoastaan harvoille valituille, mitä sitten on sanottava ihmiskunnan suurista paljouksista, kaikista niistä ihmisistä, joita tavallisesti sanotaan jokapäiväisiksi ihmisiksi, jotka eivät vielä ole itsenäisiä sanan todellisessa merkityksessä? Mitä heistä on sanottava? Ovatko he ulkopuolella koko tätä autuutta, ovatko he ulkopuolella koko tätä onnea, mikä on ihmissielulle suotu? Jäävätkö he sen ulkopuolelle?

Me sanomme heti alussa, että tämä kysymys ihmisen itsenäisyydestä, tämä kysymys olla oma itsensä, on joskus tuleva joka ainoalle ihmissielulle elämän tärkeimmäksi kysymykseksi. Tietysti se ihminen, joka uskoo ainoastaan yhteen elämään tässä fyysisessä maailmassa, ei näe mitään mahdollisuutta suurille joukoille saavuttaa todellista itsenäisyyttä, niinkuin me näemmekin, että suuri joukko elää ja kuolee osaamatta ratkaista elämän suurta henkistä arvoitusta. Niin meistä ainakin tuntuu nyt tältä kannalta katsoen. Ja ainoastaan ne ihmiset, jotka uskovat jälleensyntymiseen, jotka katsovat elämää siltä kannalta, että ihminen on sisässään iankaikkinen sielu, joka syntyy monta kertaa tänne maan päälle ja uudestaan saa yrittää ponnistaa ja koettaa, voisiko hän saavuttaa itsenäisyyttä, ainoastaan se ihminen voi lohduttaa itseään sillä, että tämän katsantokannan valossa jokainen ihmissielu todella kerran tulee tuon kysymyksen eteen ja sillä tavalla sen eteen, että hän osaa myös ratkaista.

Mutta sittenkin aivan käytännöllisesti katsoen, aivan

jokapäiväisen elämän kannalta katsoen meidän täytyisi kysyä: onko siis aika ihmisen suuri tuomari? Onko pitkä aika se, joka kaikkia ihmisiä, kaikkia ihmissieluja kovakouraisesti pitää käsissään ja vasta pitkien kehitysjaksojen kuluttua antaa heidän joutua tämän niin tärkeän elämän kysymyksen eteen? Onko aika niin suuri valtias ihmissielun yli, että se ei voi mitenkään katkaista ajan kahleita, ettei se mitenkään voi saavuttaa sitä ainoata onnea, autuutta ja pelastusta, jota ihmissielulle luvataan, ettei se voi sitä saavuttaa millään muulla tavalla kuin kauniisti odottamalla, kunnes aika on kehityksessä vienyt sielun sille kohdalle, että se kykenee tätä kysymystä kysymään ja ratkaisemaan. Tämä todella jää meille aivankuin kysymykseksi. Ja näin meidän todella täytyy kysyä, jos tunnemme rakkautta sielussamme ihmisiä kohtaan. Jos meidän sydämemme on täynnä sääliä ja rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan, kaikki kärsiviä ihmissieluja kohtaan, silloin meidän todella täytyy kysyä: pitääkö meidän määrätty jakso, tuhannen tai kymmenen tuhatta, kenties satoja tuhansia vuosia kestää ja kärsiä, ennenkuin meille avataan elämän portit? Eikö ihmissielussa ole mitään ominaista vapautta, eikö ihmissielussa ole mitään semmoista itsenäisyyttä ja vapautta jossain piilossa, jonka ihminen voi saavuttaa, vaikkei hän ole niin ihmeellisesti kehittynyt? Sillä kun me katselemme noita lahjakkaita ja nerokkaita ihmisiä, kun me katselemme niitä, jotka maailmassa esiintyvät taiteilijoina, luovina taiteilijoina, runoilijoina, kirjailijoina, suurina ajattelijoina, suurina ihmiskunnan hyväntekijöinä, suurina johtajina, kun me katselemme noita ihmisiä, huomamme, että se, mikä heissä aina on erityisesti ollut kehittynyt, on ollut semmoinen lahja, mikä on ollut välttämätön heidän elämäntehtävälleen, tavallisesti äly. Me näemme, että he ovat älykkäämpiä, järkevempiä ihmisiä kuin yleensä ihmiset ovat. Ja me tunnemme samalla, että äly on ainoastaan yksi puoli ihmisen sisäisessä hengessä, että äly

olkoon se kuinka kehittynyt tahansa, ei välttämättä osoita, että ihminen on kaikinpuolin erinomaisesti kehittynyt. Näimmehän kuinka Peer Gyntissä, kuinka Hamletissa äly kehittyneenä kuitenkin vaatii kaikenlaista muutakin luonteen ja sielun kehitystä, ennenkuin ihminen todella saavutti itsenäisyytensä määrän. Me näimme sen ja me ymmärsimme, että koska ihmissielussa on muutakin, paljon muitakin ominaisuuksia, paljon ehkä syvempiäkin ominaisuuksia kuin paljas äly ja paljas siveellinen tasapaino, siveellinen erinomaisuus, koska ihmissielussa on syvempiäkin kykyjä, niinkuin esimerkiksi hänen rakkauskykynsä, niin me kysymme: onko siis ihmissielulta suljettu portti iankaikkiseen elämään? Onko iankaikkinen autuus eli toisin sanoen ihmisen todellinen itsenäisyys aivan ulkopuolella ihmisiä yleensä ja ainoastaan harvan valitun saavutettavissa? Me aivankuin tahtoisimme epäillä tätä ja me kysymme: eikö ole historiassa koskaan ilmestynyt ihmisiä, jotka ovat vielä syvemmin ajatelleet ja tutkineet näitä asioita? Eikö ole koskaan ilmestynyt siinä suhteessa lahjakkaita ihmisiä, että he äärettömässä rakkaudessaan olisivat yrittäneet ratkaista tätä suurta kysymystä ihmisen itsenäisyydestä, hänen omana itsenään olemista, sillä tavalla, että se ratkaisu todella kelpaisi kelle tahansa, kuinka pienelle ihmiselle tahansa, kuinka nöyrälle ja yksinkertaiselle ihmiselle tahansa? Eikö ole ilmestynyt semmoisia neroja ihmiskunnan historiassa?

Ja kun me teemme tämän kysymyksen, silloin meidän täytyy vastata: on epäilemättä ollut semmoisiakin ihmisiä. On ollut semmoisia neroja, semmoisia lahjakkaita ja suuria ihmisiä, jotka ovat kysymystä tältä kannalta pohtineet ja ovat sen tässä valossa ratkaisseet.

Yksi semmoinen ihminen oli se, jota me nyt voimme hieman tarkastaa, Jeesus Natsarealainen. Siinäkin oli itsenäinen ihminen, ihminen, joka osasi olla oma itsensä ja tiesi, mitä on

olla oma itsensä, oli ratkaissut siis elämän suurimman kysymyksen, joka tiesi, että sen kysymyksen käytännöllinen ratkaisu tekee ihmisen iankaikkisesti autuaaksi ja iankaikkisesti onnelliseksi ja autuaaksi, iankaikkisesti eläväksi. Ihminen, joka kysymyksen on tällä tavalla ratkaissut ja joka samalla tahtoo, että hänellä olisi kerrottavana jotakin ratkaisustaan koko ihmiskunnalle, kaikille sen yksilöille, koska hän on sanonut: minä voin tehdä teidät autuaiksi, minä voin tehdä teidät kaikki onnellisiksi. Seuratkaa ainoastaan minua! Tehkää niinkuin minä olen tehnyt! Eläkää niinkuin minä olen elänyt, niin varmasti te pelastutte, varmasti te tulette yhtä onnelliseksi ja autuaaksi kuin minä, varmasti te saavutatte saman iankaikkisen elämän, jonka minäkin olen saavuttanut. Hän avasi, niinkuin kaikki ne suuret ihmiset, jotka tällä tavalla ovat puhuneet, kaikille ihmisille, hän avasi elämän portin koko ihmiskunnalle. Hän kutsui luoksensa joka ainoan ihmissielun ja avasi hänelle, avasi hänelle sen tien, sen elämäntien, jota me kutsumme salaisen elämän tieksi, opetuslapsen tieksi. Opetuslapsen tieksi, jolla tiellä kaikki suuret, lahjakkaat ihmiset, jolla tiellä ne ovat kulkeneet, jolla tiellä he ovat ottaneet määrättyjä askeleita, mutta joka osoittautuu nyt näiden suurten julistuksessa avoimeksi myös toisille ihmisille, kaikille ihmisille.

Jeesus Natsarealainen, joka syntyi pari tuhatta vuotta sitten, hän oli olento, jonka sydän alusta sakka sykki koko ihmiskunnalle, koko luonnolle, koko olemassaololle, jonka sydän sykki hellyydestä, säälistä ja rakkaudesta. Me voimme niin hyvin kuvitella, kuinka semmoinen ihminen, jonka älyn voimat samalla ovat niin suuret, että hän jo lapsena voi ajatella omaa elämää, voi jo lapsena miettiä, haaveilla paljon siitä, mitä hän vielä elämässään tekee. Tosin Jeesuksen aikana, kun hän Palestiinassa eli, ei ollut ollenkaan samaa mahdollisuutta taiteelliseen elämään, taiteelliseen työhön kuin esimerkiksi meidän aikanamme, ei ollenkaan. Älyn kehitys ihmiskunnassa

oli paljon pienempi silloin, ainakin siellä päin. Jos hän olisi syntynyt Kreikassa, Kreikan mahtavuuden aikana, Kreikan sivistyksen loistoaikana, silloin me olisimme voineet ajatella, että hän olisi voinut valita itselleen jonkinlaisen taiteellisen alan. Mutta siellä pienessä Juudan maassa, vaikka hän haaveili paljon tulevaisuuden haaveita ja monta elämän mahdollisuutta astui hänen eteensä, hän ei kuitenkaan olisi osannut samalla vapaudella ja mahdollisuudella kuin esimerkiksi Kreikassa valita taiteellista elämää. Ainoa, minkä hän olisi voinut helposti tehdä, olisi valita jonkin profeetan tai profeetallisen kirjailijan. Hän olisi voinut ruveta sepittämään ihmeellisiä runoja, ihmeellisiä, viisaita, profeetallisia kehoituskirjoituksia, semmoisia kuin vanhan testamentin profeettain kirjoitukset, semmoisia olisi ollut hänelle mahdollista, jos hän maailmassa, ulkona maailmassa olisi tahtonut vaikuttaa. Epäilemättä hän haaveili paljon sisässään, hän paljon mielessään ajatteli nuorena. Mutta epäilemättä hän myös haaveillessaan näistä asioista nuorena kaikista enimmin aina ajatteli sitä, tuntiessaan, että hän niin suuresti kaikkia ihmisiä sääli ja rakasti, hyödytänköhän minä näitä ihmisiä sitten kaikista enimmän sillä tavalla, autanko minä heitä kaikista enimmän sillä tavalla, että minä sulkeudun jonkin kammioon ja kirjoitan siellä suuren runoteoksen, kaikista parhaiten ja enimmäkö minä silloin autan? Ja silloin aina hänen sydämensä vastasi hänelle: ei, sinä voisit tehdä vielä enemmän. Sinun täytyy keksiä vielä jotain suurempaa. Sinun täytyy keksiä semmoista, jolla tavalla sinä lähestyt ihan kaikkia ihmisiä. Sinun täytyy elää semmoista elämää, että kaikki ihmiset oppivat sinun elämääsi rakastamaan. Jos sinä elät suuren runoilijan elämää, silloin sinua voi totisesti ymmärtää ainoastaan runoilijat ja muut lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset. He voivat silloin ymmärtää sinun elämäsi, he silloin voivat saada rohkeutta ja intoa siitä, että sinä olet näyttänyt meille esimerkin. He voivat, kun he

taistelevat nuoruudessaan ja miehuudessaan oman itsensä kanssa, kun he kamppailevat oman neronsa kanssa ja kun he miettivät ja suunnittelevat, mitä taide- ja runoteoksia heidän on luotava, silloin he voivat saada rohkaisua sinulta, jos sinä olet saman tien kulkenut. Mutta silloin sinä myöskin autat ainoastaan määrättyä veljeskuntaa. Sinä olet silloin ollut esimerkkinä, ollut esimerkkinä tuossa suhteessa ainoastaan määrätuille ihmisille, niille valituille, jotka samaan nerojen veljeskuntaan kuuluvat. Sinä olet silloin auttanut ainoastaan kehittyneempiä ihmissieluja, antanut heille rohkeutta ja intoa ja voimaa pyrkiä eteen päin. Mutta jos sinä rakastat ihan kaikkia, niinkuin sinä teet, niin silloin sinun pitäisi osata elää niin, että jokainen ihmissielu, olkoon se ihmissielu kuinka pieni ja nöyrä ja mielestään lahjaton tahansa, että se ihmissielu ihastuu, polvistuu, rakastuu sinuun.

Jos niin osaisit elää, niin silloin todella olisit auttanut ihan kaikkia ihmisiä, silloin sinun elämäsi olisi todella mainittava ja kehoittava esimerkki kaikille ihmisille maan päällä ja kaikkina aikoina, sillä silloin sinä olet suorittanut vielä suuremman työn, silloin sinä olet ottanut päällesi vielä suuremman taakan, silloin sinä olet auttanut vielä enemmän ihmisiä, silloin nekin, jotka kamppailevat tiellä, neron tiellä, silloin nekin saavat lohdutusta sinun elämästäsi. Mutta eivät ainoastaan ne. Kaikki ihmiset, pienimmätkin ja nöyrät, mitättömimmätkin.

Tällä tavalla hän, Jeesus Natsarealainen, haaveili nuoruudessaan. Ja hänelle muodostui vähitellen aivankuin ilmestyksessä, kun hän Jumalan kanssa keskusteli, oli muodostunut vähitellen tavallaan selvä kuva, yhä selvempi ja selvempi kuva siitä, millä tavalla hän elää, mikä on iankaikkinen elämä yksinkertaisesti esille tuotuna ihmiskunnan elämässä. Hän silloin mietiskeli, hän silloin ensin otti selvää sisässään siitä, mitä elämä on. Tietysti hän tiesi sen, niinkuin

kaikki nerot, niinkuin kaikki lahjakkaat ihmiset tietävät, hän tiesi sen, että elämän henki on kaiken takana, että elämä on yksi suuri kokonaisuus, josta kaikki ovat ilmenneitä osia. Hän tiesi, että hän itse oli tuon saman elämän lapsi, hän tiesi, että hän itse oli Jumalan poika. Kun hän sitä elämää kutsui Jumalaksi, sitä suurta, yhtenäistä elämää kutsui jumalaksi, silloin hän tiesi, että hän niinkuin kaikki, on Jumalan poika, suuren elämän poika, suuren elämän lapsi. Ja kun hän tahtoi sitä suurta elämää, yhtenäistä elämää, joka on kaiken takana, määritellä hengessään ja mielessään, silloin oli aivan luonnollista, että hänelle kuvastui nimitys rakkaus. Sentähden, että hänen oma sydämensä oli täynnä rakkautta. Sitä enemmän, koska hän tunsi olevansa täynnä elämää, täynnä Jumalaa. Niinä hetkinä, jolloin jumalallinen elämä hänet suurimmin ja enimmäin täytti, niinä hetkinä hän kaikista enimmäin rakasti. Ja sentähden hän kutsui hengessään tätä suurta elämää rakkaudeksi, sillä se suuri elämä, joka on yksi ja yhdistää kaikki yhdeksi, se elämä, se samalla vetää kaikki yhteen. Se ei hajoita, se yhdistää. Ja koska se yhdistää, on se rakkaus, voi sitä kutsua rakkaudeksi. Sentähden, että rakkaus on se käsite, joka yhdistää, rakkaus on se voima, joka yhdistää. Ihmiselämässä rakkaus on se käytännöllinen voima, joka yhdistää eikä eroita. Sentähden Jeesukselle kuvastui tuo suuri yhtenäinen elämä, jumalallinen elämä rakkautena. Hän sanoi: Jumala on rakkaus, siis Jumala on isä, isä, joka rakastaa kaikkia, joka rakastaa kaikkia lapsia, rakastaa sekä hyviä että pahoja, jonka mielestä ei ole olemassa mitään hyvää, itse isä vain on ainoa hyvä, kaikki muu on epätäydellistä. Kaikki muu on aivan luonnollisesti epätäydellistä. Isä, tuo joka kaikki sitoo yhteen, rakkaus, se on ainoa täydellisyys, ei mitään muuta täydellisyyttä voi olla sen rinnalla. Ja jos Jeesus sisäisellä silmällään, sisäisellä selvänäöllään näki jumalia, näki enkeleitä, seurusteli heidän kanssaan, hän näki myös, että he ovat

epätäydellisiä. He ovat epätäydellisiä verrattuna siihen ainoaan yhteen täydellisyyteen, jota hän kutsui isäksi. Ja sen tähden, koska kaikki jumalatkin ovat epätäydellisiä, sentähden on luonnollista, että kaikki ihmiset ja kaikki eläimet ja kaikki olennot ovat epätäydellisiä verrattuna täydellisyyteen, eivätkä koskaan voi mitään täydellisyyttä saavuttaa eivätkä koskaan voi täydellisiksi tulla erotettuina olentoina. Täydellisyys voi asua heissä, kun he ovat erotettuja olentoja. Jos he ovat erotettuja yksilöitä, yksilöitä, jotka erottuvat suuresta elämästä, silloin he eivät mitenkään voi olla täydellisiä. Sillä jo tämä yksilöllinen erottuminen, se on jo epätäydellisyyttä, se sisältää itsessään jo epätäydellisyyttä. Sentähden ei voi oikeastaan isän kannalta puhua hyvistä ja pahoista, ainoastaan elävistä olennoista. Isä kaikkia rakastaa. Isä on sen kautta elävä jumala, on se elämä, se rakkaus, joka kantaa kaikkia sylissään, joka kaikki yhdistää yhdeksi kokonaisuudeksi ja joka on ainoa täydellisyys. Jos joku eristäytynyt olento tahtoo olla täydellinen, on silloin hänen täydellisyytensä ainoastaan siinä, että hän ottaa sisässään vastaan isän täydellisyyden, ei siinä, että hän koettaisi olla täydellinen, sillä sitä hän ei voi, siihen hän ei kykene, vaan siinä, että hän eläisi isän täydellisyydessä. Siis niinkuin Jeesus myöhemminkin sanoo neuvoissaan ja keskusteluissaan: olkaa täydelliset niinkuin teidän taivaallinen isänne on täydellinen. Eläkää isässä, olkaa yhtä isän kanssa niinkuin minä. Jumala, isä, on yhtä. Olkaa yhtä isän kanssa, samalla silloin minunkin kanssani, silloin te elätte itse täydellisyydessä. Itse te ette koskaan voi olla täydellisiä. Itse minä en koskaan voi olla täydellinen. En minä ole hyvä. Yksin Jumala on hyvä. Mutta kun Jumala on minussa elävä, kun minä elän Jumalassa, silloin minä olen todellinen oma itseni, silloin minä totisesti olen oma iankaikkinen itseni, silloin minä elän täydellisyydessä ja täydellisyys minussa.

Jumala on rakkaus. Mitä Jumala rakastaa? Rakastaako

Jumala minua, aivan meitä ihmisiä? Tietysti Jeesus, kun hän katsoi, mitenkä roomalaiset sortivat juutalaisia, kun hän katsoi, mitenkä hänen oma kansansa kärsi, kun hän katsoi, mitenkä sen yksilöt kärsivät köyhyydessä ja puutteessa, mitenkä he paljon myös kärsivät tietämättömyydessä ja tyhmyydessä, silloin hän kysyi itseltään: Jumala, jos sinä olet rakkaus, kuinka sinä annat niin tapahtua, kuinka sinä annat elävien olentojesi silloin kärsiä? Miksikä heitä sorretaan? Miksi he elävät köyhyydessä ja puutteessa ja kurjuudessa? Miksikä he elävät tyhmyydessä ja tietämättömyydessä, jos sinä heitä kaikkia rakastat? Hän kauan mietti tätä asiaa. Hän sai kauan sisässään pohtia ja taisteli Jumalan kanssa: sinun täytyy ilmoittaa minulle, kuka sinä olet, millä tavalla sinä rakastat, mikä on rakkaus oikein todellisuudessa? Sillä jos minä ihmisenä rakastan, jos minä ihmisenä rakastan, silloinhan minä säälin juuri sitä ihmistä, joka noin kärsii, silloin tahtoisin häntä auttaa. Silloin minä aivankuin hengessäni nousisin vihasta sen ihmisen puolesta, jota sorretaan, minä tahtoisin häntä auttaa, minä tahtoisin suuttua tähän sortajaan, minä tahtoisin hänelle kostaa.

Niinhän puhuu rakkaus minussa: millä tavalla sinä, Jumala? Ja kun Jeesus esitti tämän kysymyksen ja mietti tätä asiaa, silloin hän huomasi, että suuri jumalallinen rakkaus, suuri elämä ei rakastakaan hiljalleen seisovaa, stagneerattua, liikkumatonta elämää. Se ei voi sitä rakastaa, koska se ei ole elämää. Elämä ei olekaan siinä merkityksessä kuolemaa. Isä ei rakasta liikkumattomutta, kuolemaa. Isä rakastaa, koska isä on rakkaus. Mutta rakkaus on liikkuvaa elämää, rakkaus aina elää, rakkaus rakastaa itse liikkuvaa elämää. Ja mitä se merkitsee henkisesti? Se merkitsee: Jumala rakkautena rakastaa kehitystä, niinkuin me sanomme, Jumala rakastaa kehitystä.

Jeesus katseli ihmisiä ja Jeesus katseli Jumalaa, niin hän huomasi, että Jumala rakastaa sillä tavalla iankaikkisella rakkaudella, joka kaikkia ihmissieluja nostaa ylös päin omaa

itseä, Jumalaa kohti. Jumalan rakkaus on sillä tavalla ainoastaan henkevä ja suuri, että se rakastaa vain ikuista. Jumalan rakkaus ei kohdistu katoavaan, Jumalan rakkaus ei kohdistu haihtuvaan. Se on totta, sillä me emme näe koskaan, että suuri, näkymätön Jumala ja elämä rakastaisi muotoja. Me emme näe, että suuri elämä säälisi muotoja. Se antaa ihmisen kuolla nälkään maantien ojaan, se antaa vahvemman ja väkevemmän sortaa heikompaa, se antaa mitä vääryyksiä tahansa tapahtua maan päällä. Se aivan liikkumattomana katselee, Jumala ei liikuta sormeaan, vaikka ihmiset nostaisivat minkälaisen sodan, tulipalon tahansa maan päälle, vaikka he kaikki keskenään joutuisivat keskinäiseen sotaan, niin ettei yksikään ihminen saisi elää verta vuodattamatta, Jumala ei liikuttaisi sormeaa, elämän suuri rakkaus ei mitään tee. Siinä suhteessa on ihmiskunta suuri orpo, niinkuin madame Blavatsky sanoo.

Mutta Jumalan rakkaus rakastaa ihmisiä iankaikkisina olentoina. Jumalan rakkaus tunkee salamana ja tulena läpi kaikkien ihmissielujen, rakastaa niissä ikuista sielua, rakastaa niitä vähitellen ylös päin omaan syliinsä, rakastaa niitä niin, että niistä vähitellen tulee itsenäisiä olentoja. Jumala, sanoi Jeesus, isä on siis se ihmeellinen elämän voima, aika, iankaikkinen rakkaus, joka meitä vähitellen kasvattaa, joka koko meidän elämämme iankaikkisen elämän on sillä tavalla järjestänyt, että me saamme uudestaan ja uudestaan tulla maan päälle yrittämään ja yrittämään, ja joka itse asuu meissä kaikissa ja siis jokaisessa ihmisessä pyrkii oma itse, Jumala, jokaisen ihmisen sisässä pyrkii esille, pyrkii itsenäiseksi, pyrkii itsetietoiseksi.

Kun Jeesus tämän sanoi, kun hän ymmärsi, millä tavalla Jumala rakastaa, hän ymmärsi myös, että meidän ihmisten saavuttaaksemme iankaikkisen elämän, saavuttaaksemme pelastuksen ja onnen, meidän tulee ennenkaikkea rakastaa

Jumalaa, ylinnä kaiken rakastaa rakkautta. Meidän tulee siis ennenkaikkea, meidän ihmisten ennenkaikkea rakastaa Jumalaa, sitä rakkautta, joka nostaa meidät vähitellen kaikista kärsimyksistä ylös päin, joka antaa meidän käydä kärsimysten koulussa ja puhdistaa meitä ja nostaa. Tätä jumalallista rakkautta meidän ennenkaikkea täytyy rakastaa, jos me tahdomme saavuttaa iankaikkisen elämän. Niin sanoi Jeesus. Ja sitten hän sanoi: on toinen käsky, kuten hän itse myöhemmin sanoo, toinen käsky, joka on yhtä suuri, on se, että rakastaisitte toisianne, rakastaisitte lähimmäisiänne. Ennen kaikkea meidän täytyy rakastaa sitä rakkautta, joka rakastaa vain ikuista meissä, mutta sitten meidän täytyy rakastaa yhtä paljon kuin itseämme, lähimmäisiämme, toisiamme. Siis me ihmiset, niin, me ihmiset me voimme olla suurelle orvolle ihmiskunnalle me voimme olla Jumalan sijaisia. Me voimme rakastaa ihmiskuntaa ja ihmisiä sillä tavalla kun Jumala ihmisen muodossa voi ihmistä rakastaa, nimittäin niin, että Jumala ihmisen muodossa rakastaa myös ihmisiä muotoina, muodollisina ihmisinä, eristettyinä olentoina. Jumala voi ainoastaan ihmisen muodossa rakastaa ihmisiä eristettyinä ja persoonallisina ja yksilöllisinä olentoina. Siis Jumala voi saada, niinkuin Jeesus sanoi: koska te olette hyvää tehneet Jumalalle, koska te olette auttaneet Jumalaa, koska te olette Jumalaa ruokkineet, Jumalaa vaatettaneet, Jumalaa talossanne pitäneet, silloin kun te olette antaneet ruokkia, vaatetta, talossanne pitää yhden näistä pienimmistä, ketä ihmistä tahansa, silloin kun te ihmisiä rakastatte niinkuin muodolliset olennot voivat toisiaan rakastaa, silloin te Jumalaa rakastatte.

Se on toinen käsky. Ensimmäinen käsky on se, että meidän tulee rakastaa Jumalaa ylinnä kaiken, sitä rakkautta ylinnä kaiken, joka on kuin suuri puhdistava tuli, joka rakkaus nostaa täydellisyyttä kohti. Mutta toinen käsky, joka on yhtä tärkeä kuin tämä, on se, että me ihmiset muodollisina olentoina

voimme rakastaa toisia ihmisiä ja olentoja, koko luomakuntaa muodollisina olentoina, eristettyinä olentoina, yksilöllisinä olentoina, vaan että juuri silloin rakastamme samalla Jumalaa, kun emme rakasta itseämme ja omaa minuuttamme enemmän kuin toisiamme. Jos rakastamme itseämme enemmän kuin toisia, silloin emme rakastakaan Jumalaa toisissa. Mutta jos me rakastamme toisia yhtä paljon kuin itseämme, silloin me rakastamme Jumalaa kaikissa. Kun me rakastamme muotoja. Ja me voimme rakastaa, sanoo Jeesus, me voimme rakastaa toisia enemmän kuin itseämme, me voimme rakastaa toisia muotoja, toisia muodollisia olentoja, eristettyjä olentoja enemmän kuin omaa itseämme muodollisena olentona. Silloin me voimme antaa elämämme niiden puolesta, joita rakastamme. Siinähan vasta näkyykään oikein ystävän rakkaus, siinä, että me annamme elämämme ja henkemme ystävän puolesta. Siinä vasta näkyy oikea rakkaus. Ja sentähden hän itsestäänkin ajattelee: niin minä rakastan ja niin minä tahdon rakastaa kaikkia näitä muodollisiakin olentoja, näitä ihmisiä ja eläimiä, että minä annan henkeni heidän puolestaan, että minä annan koko elämäni ja henkeni heidän puolestaan. Silloin minä olen rakastanut Jumalaa yli kaiken, kun olen kaikille samanlainen ja kaikille opetan, mitä Jumala tahtoo, mikä on Jumalan rakkaus, mikä on elämän iänkaikkinen sisältö. Ja silloin minä olen myös kaikkia ihmisiä ikuisia aikoja rakastanut muodollisina olentoina, kun minä annan henkeni heidän puolestaan. Kun minä annan henkeni heidän puolestaan, kuolen heidän puolestaan, silloin minä olen heitä kaikkia totisesti rakastanut, niin että heidän aina täytyy se huomata, niin että heidän aikojen loppuun saakka täytyy tuntea minun sydämeni sykkivän, heidän täytyy lämmetä siitä, kun he saavat kuulla minusta, heidän täytyy ymmärtää, että minä elän ja kuolen heidän kaikkien puolesta.

Niin liikkuvat ajatukset ja tunteet Jeesuksen sielussa.

Ja me tiedämme, että hän niin rakensi elämänsä, hän sillä tavalla eli ja sillä tavalla kuoli. Ja hänen huutonsa kuului silloin ja on kuulunut läpi aikojen: jokainen ihmissielu voi pelastua! Seuratkaa vain minua tässä, seuratkaa vain minua tässä, että te rakastatte niinkuin minä olen rakastanut, silloin te saavutatte iankaikkisen elämän. Sillä vaikka teillä ihmisillä ei olisi neron lahjoja, vaikka teillä ei olisi kehittynyttä älyä ja intelligenssiä, teillä on kaikilla syvällä sydämessänne, teillä on iankaikkisen elämän mahdollisuus ja iankaikkisen rakkauden mahdollisuus. Se on teillä. Jokainen teistä seuratkoon siis minua siinä, niinkuin tiedätte, epäitsekäästi, niin että te nuorina ajattelette elämää, kun te nuorina suunnittelette elämää, suunnitelkaa sitä epäitsekääksi. Ajatelkaa silloin, millä tavalla he voisitte ihmisiä palvella, millä tavalla te voisitte toisille onnea luoda. Elämä näyttää teille, mitä teidän on tehtävä. Elämä näyttää teille, että teidän täytyy tehdä työtä luonnossa, jotta te luonnolta saisitte ravintoa, että te luonnolta saisitte vaatteet ja asunnon. Teidän täytyy tehdä työtä luonnossa, se on kaikista pyhin ja puhtain ja kaunein työ jokaiselle ihmiselle, koska se on Jumalan määräämä, se on elämän itsensä asettama. Siis kun te sen täytätte, kun te sen käskyn täytätte, että te teette semmoista työtä, joka on välttämätöntä, semmoista työtä käsillänne ja ruumiillanne, joka on välttämätöntä ihmiselle, silloin te siinä työssä palvelette elämää, elämän Jumalaa, palvelette Jumalaa. Vaikka ette itse ymmärtäisi rakkaudesta Jumalaan ja vaikka ette te muuta voisi tehdä Jumalan rakkauden tunnetuksi tekemiseksi, vaikka ette te muulla tavalla voisi ilmaista Jumalaa, tuoda ilmi, mikä on elämän jumalallinen rakkaus, niin teidän elämänne on arpana ? ja te tuotte sen sillä tavalla ilmi, että te teette sitä työtä, joka on välttämätön, sitä ruumiillista työtä luonnossa, joka on välttämätöntä koko ihmiskunnalle. Silloin te olette itsessänne elävän Jumalan profeettoja ja silloin te olette itsessänne

rakastaneet Jumalaa. Ja teillä on silloin edessänne: rakastakaa ihmisiä! Teillä on, hänellä on toinen käsky: rakastakaa toisianne niinkuin itseänne! Älkää rakastako itseänne enemmän, vaan rakastakaan toisianne niinkuin itseänne, aina niin menetelkää, silloin varmasti saavutatte iankaikkisen elämän, silloin varmasti tulette sille tielle, joka vie teidät isän luo. Ja taas te, jotka tunnette sisässänne toisenlaisia kykyjä, te, jotka tunnette, että teillä on älyn lahjoja, kykyjä muuhun, sillä elämä ei tyhjene, ainoastaan välttämättömässä määrässä, te, jotka tunnette, että teillä on sisässänne kykyjä muuhun te silloin rakastakaa ja rakastakaa niin Jumalaa, että pyhitätte työnne sille, että pyhitätte työnne elävälle elämälle. Teidän täytyy ymmärtää, koska te olette lahjakkaita, koska te olette älykkäimpiä, koska te tahdotte olla inhimillisen kulttuurin etunenässä, teidän täytyy ymmärtää, mitä varten elämä on, mitä varten kulttuuri on, mitä varten me elämme maan päällä. Teidän täytyy ymmärtää, millä tavalla Jumala rakastaa ja teidän täytyy silloin tehdä työtä niin, että se innostaa ihmisiä, että se nostaa ihmisiä iankaikkisina sieluina ja henkiolentoina. Tee, tehkää työtä, niin ettei tuomio lankeaisi teidän päällenne. Teidän täytyy rakastaa Jumalaa ennenkaikkea. Ja teidän, jotka olette perineet menneisyydeltä ne suuremmat lahjat, teissä tämä Jumalan rakkaus ilmenee siinä, että te teette työtä Jumalan valtakunnan puolesta, että te pyhitätte työnne, kulttuurityönne Jumalalle, elävälle elämälle, joka nostaa ihmissieluja ikuisesti. Ja teille on toinen käsky yhtä tärkeä kuin ensimmäinen: rakastakaa toisianne. Tämä käsky on kaikille ihmisille sama. Tämä on kaikille sama: rakastakaa toisianne niinkuin itseänne ja enemmän kuin itseänne, mutta ei koskaan vähemmän. Niin on toinen käsky.

Jeesus eli tämän sisäisen tietonsa ja näkönsä nojalla ja hän kuoli sen nojalla. Hänen elämästään on jäljellä ei ainoastaan hänen ikuiset sanansa vaan myös hänen läpi

ikuisuuksien elävät tekonsa, hänen epäitsekäs, puhdas, kaunis,
jalo elämänsä.